

tigt for Valgmenigheden at faa Fristen forlænget, og jeg haaber, at den højtærede Minister, som har stillet sig velvillig over for disse Valgmenigheder, ogsaa vil stille sig velvillig paa dette Punkt, naar de ellers faa deres Gudstjeneste ordnet i Mellemtiden, saa at de kan faa længere Tid til at overveje Indstillingen angaaende Præstevalget.

N. C. Jensen: Disse Dages Forhandlinger have jo aabenbart kredset om mangfoldige Omraader, men der er dog kun to Hovedpunkter, synes mig, der særlig ere komne frem i den Grad, at man kan gaa ud fra, at de ville volde disse Lovforslag Vanskeligheder paa deres videre Vej. Gennem alle de Udtalelser, der ere faldne om de 3 Lovforslag, der foruden det foreliggende staa paa Dagsordenen, kunne disse jo siges at have faaet en blid Modtagelse, og jeg for mit Vedkommende kan kun føje det Ønske til, som ogsaa er udtalt af flere Talere, at selv om Vanskelighederne blive saa store, at Menighedsraadene ikke kunne føres igennem, det dog alligevel maa kunne lykkes at bjerge de andre. Men det, der særlig er kommet frem mod Lovforslaget om Menighedsraad, forekommer mig i det hele ikke at være af en saadan Betydning, at det i nogen Henseende skulde kunne begrunde, at det ikke skulde kunne lykkes at føre ogsaa dette Lovforslag igennem. Jeg kan i det hele ikke se, og deri er jeg enig med den højtærede Minister, at de Indvendinger, der ere fremkomne mod Forslaget om Menighedsraad, ere af nogen overordentlig stor Betydning. I alt Fald har man ikke fra nogen Side kunnet paa-pege noget, der er bedre eller har større Udsigt til at gaa igennem. Jeg har den Opfattelse af den højtærede Ministers Stilling til denne Sag, at dersom noget saadant kunde paavises, vilde han være villig til at tage det under velvillig Overvejelse og søge en Løsning derefter. Man har jo navnlig kritiseret baade Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne. Men jeg kan ikke se rettere, end at den Maade, hvorpaa man her har afkredset Menighedsraadet, har nogenlunde truffet det rette. Jeg ser saare vel, at man kan have adskillige videregaaende Idealer i denne Sag, og at det ikke er det ideelle, der er naaet i dette Lovforslag; det har den højtærede Kultusminister heller ikke sagt, men jeg ser ikke, at der er nogen anden Vej at gaa. Naar vedkommende selv erklærer sig at høre til Folkekirken og personlig underskriver en Erklæring derom, kan man saa tænke sig

nogen bedre Grænse dragen? Jeg ser vel, at det ikke blot her i Salen, men ogsaa udenfor er blevet kritiseret, og at det navnlig er sket i en Artikel, der er bleven nævnt i Dag, og man synes ogsaa at mene, at man skulde afgrænse det paa en noget anden Maade, men jeg vil dog indstændig anmode dette ærede Tings Medlemmer om at overveje, om man virkelig tror, at man vel med Rette kan komme den Sag nærmere, end ved at spørge den enkelte, om han bekender sig til Folkekirken. Kan man ikke det, saa forekommer det mig, at her har man afgrænset det paa en saadan Maade, at man med god Grund kan forudsætte, at Menighedsraadene derved kunne blive en god Støtte for Menighedslivet i Danmark.

Jeg vil imidlertid gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Ministers Udtalelser baade i Dag og forleden, idet der er et Punkt, hvor jeg for mit Vedkommende ikke er enig med ham, det er med Hensyn til Bestyrelsen af de fattiges Kasses Midler. Jeg tror, at man skal være meget varsom med at tage noget af de Midler fra den fri Fattigkasse, som den nu har, thi at den bestyres paa god demokratisk Maade, synes mig aldeles givet. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) talte ogsaa før om den Sag — det forekommer mig for Resten, at hans Foredrag var en underlig Blanding af Frisind og Konservatisme —, og han mente ogsaa, at nogle af den fri Fattiggasses Midler kunde bestyres af Menighedsraadet. Han sagde nemlig, at i hans Egn havde man haft en frivillig Hjælpekasse, men det er jo noget ganske andet. Der vil altid blive Brug for en saadan Indretning inden for Menigheds-kredsen og Menighedsraadet, men med at tage noget fra den fri Fattigkasse, tror jeg, man skal være varsom, idet jeg tror, at det der ligger i saa gode Hænder, det overhovedet kan ligge i, og man skal huske paa, at Menigheds fattigpleje vil altid blive noget andet end den fri Fattiggasses.

Jeg skal slutte med at udtale et Ønske om, at det maa lykkes at føre disse Love igennem, ogsaa hvad Menighedsraadet angaar, idet jeg tror, at den Ramme, der her afraames for dem, alligevel vil vise sig, naar det kommer til Stykket, at være det bedste, man kan naa. Selv om der har lydt Røster om Nedsættelse af en Kommission, tror jeg ikke, man derved kunde naa et bedre Resultat eller finde bedre Rammer, og hvorfor saa ikke søge at løse dette Spørgsmaal nu, da der dog,